ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **agrolakomy s. r. o.,** se sídlem Hodolany 571, Olomouc, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2023, čj. 15072/23/5000-10612-703694, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 6. 8. 2025, čj. 65 Af 17/2023-61,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 6. 8. 2025, čj. 65 Af 17/2023-61, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 1. 2018 byla žalobkyni poskytnuta dotace v rámci Operačního programu Životní prostředí 2014-2020 na realizaci projektu *Svoz bioodpadů – agrolakomy s. r. o.* ve výši 5 100 000 Kč. Za poskytnuté prostředky se žalobkyně rozhodla pořídit techniku pro svoz odpadu – kolový nakladač, přívěs a velkoobjemové kontejnery.

[2] K výběru dodavatele realizovala žalobkyně výběrové řízení dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZZVZ“). Vítězem výběrového řízení se stala společnost FORAGRI s. r. o. (dále též „vybraný dodavatel“), která nabídla nejnižší nabídkovou cenu.

[3] Žalobkyně a vybraný dodavatel uzavřeli dne 17. 7. 2018 kupní smlouvu, podle níž měla lhůta k dodání výše specifikované techniky pro svoz odpadu činit 90 dnů od podpisu smlouvy, tudíž měla uplynout dne 15. 10. 2018 (dále též „kupní smlouva“).

[4] Dodatkem ke kupní smlouvě č. 1 ze dne 10. 10. 2018 (dále též „dodatek č. 1“) smluvní strany prodloužily lhůtu pro dodání techniky do 26. 11. 2018, tj. o 42 dnů.

[5] Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále též „správce daně“) vyměřil žalobkyni platebním výměrem č. 113/2022 ze dne 20. 10. 2022, čj. 01751931/22/3100-31471-803625, odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 247 800 Kč.

[6] Shledal, že žalobkyně uzavřením dodatku č. 1 nedostála podmínkám pro řádnou změnu závazku, jak jsou koncipovány v § 222 ZZVZ. Tímto porušila § 6 odst. 2 ZZVZ a bod 6 části II podmínek poskytnutí dotace, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace, jelikož prodloužením doby dodání umožnila podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících z kupní smlouvy, což vedlo k neoprávněnému použití poskytnutých finančních prostředků ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „rozpočtová pravidla“), a tím i k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Odvod správce daně žalobkyni vyměřil podle § 14 odst. 5 a § 44a odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel ve výši 25 % z částky dotace, tj. ve výši 1 232 500 Kč. Podle správce daně se žalobkyně dopustila i dalších porušení rozpočtové kázně, za které jí byl taktéž stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně, a to ve výši 0,1 % z částky poskytnuté dotace, tj. ve výši 5 100 Kč (proti nim stěžovatelka žalobou ani kasační stížností nebrojila – pozn. soudu). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a platební výměr potvrdil.

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci v záhlaví označeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky neshledal důvodnými. Nesouhlasil předně se žalobkyní, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Krajský soud se dále ztotožnil se žalovaným, že prodloužení lhůty k plnění veřejné zakázky o 42 dnů představuje podstatnou změnu závazku ve smyslu § 222 odst. 3 ZZVZ. Termín plnění je jedním ze zásadních parametrů veřejné zakázky, který významně ovlivňuje rozhodování dodavatelů o účasti v zadávacím řízení. Jakákoli změna tohoto parametru po uzavření smlouvy může narušit princip rovného zacházení a transparentnosti. Byla-li by změna parametru veřejné zakázky známa všem potencionálním uchazečům od začátku, mohli by se o zakázku ucházet i jiní dodavatelé. Žalovaný přitom nebyl povinen dokazovat, jaký reálný dopad v daném případě porušení ZZVZ mělo, resp. o jaké konkrétní dodavatelé by se byl býval okruh uchazečů o předmětnou zakázku rozrostl. Postačovalo, že žalovaný dostatečně odůvodnil, že předmětná změna mohla mít na okruh zájemců o dotovanou zakázku vliv. Jako nepřípustné pak krajský soud vyhodnotil námitky stran porušení zásad legitimního očekávání a *in dubio mitius*. Ty totiž podle krajského soudu žalobkyně uplatnila až po lhůtě k podání žaloby. Ze stejného důvodu soud neprovedl ani žalobkyní navržený důkaz – zpráva o daňové kontrole čj. 1306937/20/3100-31472-807680, vztahující se k jinému správcem daně vedenému řízení – se společností HANÁ ENERGO s. r. o. (dále též „zpráva o daňové kontrole“). Podle krajského soudu se tento totiž vztahoval toliko k námitkám, které byly uplatněny opožděně. Jelikož

k nim s ohledem na jejich pozdní uplatnění soud nemohl přihlížet, nemělo žádný smysl, aby bylo k jejich prokázání prováděno dokazování.

II. Kasační stížnost

[8] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně akcentovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu. Dále stěžovatelka poukázala na vadný postup krajského soudu stran navrženého důkazu – zprávy o daňové kontrole. Označený důkazní návrh se nevztahoval pouze k námitce porušení zásady legitimního očekávání, resp. zásady *in dubio mitius*, jak mylně dovozuje krajský soud, nýbrž i k žalobní argumentaci, že stěžovatelka ZZVZ neporušila, pročež jí nebylo lze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. V tomto ohledu stěžovatelka zdůraznila, že navržení důkazu není omezeno žalobní lhůtou. Stěžovatelka nesouhlasila ani s dalšími závěry krajského soudu. Projekt byl realizován v souladu s účelem dotace a prostředky byly použity na náklady související s projektem. Odvod za porušení rozpočtové kázně má být spojen s neoprávněným nakládáním s veřejnými prostředky, nikoli s ryze formálními nedostatky. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[9] Žalovaný podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém se plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Jeho rozsudek, jakož i rozhodnutí správních orgánů jsou plně přezkoumatelná. Podle jeho názoru krajský soud nepochybil ani při dokazování. Správně nahlížel i na porušení rozpočtové kázně stěžovatelkou. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Na vyjádření žalovaného zareagovala stěžovatelka replikou, v níž setrvala na stížních námitkách. Argumentaci žalovaného neshledává případnou. Opakovaně akcentovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neporušení ZZVZ a rozpočtové kázně, jakož i to, že důkazní návrh v podobě zprávy o daňové kontrole se společností HANÁ ENERGO předložila mj. právě za účelem prokázání posledně uvedeného, tj. toho, že se nedopustila porušení ZZVZ, resp. rozpočtové kázně.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[13] Při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází Nejvyšší správní soud z ustálené judikatury Ústavního soudu (nálezy ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle které jedním z principů stanovících součást práva na spravedlivý proces je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit. V nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, Ústavní soud uvedl, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost se Nejvyšší správní soud zabýval mj. i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75. Shledal, že „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[14] Z rozsudku krajského soudu vyplývá, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, podle které „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43). Úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (nálezy ÚS sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. III. ÚS 961/09, sp. zn. IV. ÚS 919/14).

[15] Krajský soud dostatečně odůvodnil i námitky vztahující se k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Správně dovodil, že není povinností správního orgánu prokazovat reálný dopad porušení ZZVZ, resp. o jaké konkrétní dodavatele by se byl býval okruh uchazečů o zakázku rozrostl v případě, že by jim byl od počátku znám změněný termín realizace zakázky. Postačuje odůvodnit, že změna mohla mít na okruh zájemců o dotovanou zakázku vliv. Rozhodující je totiž potencialita omezení okruhu dodavatelů, nikoliv faktický dopad (§ 6 a § 268 ZZVZ a rozsudky NSS ze dne 8. 11. 2017, čj. 10 Afs 86/2017-42, bod 32, ze dne 27. 8. 2020, čj. 5 As 225/2018-34, bod 30, ze dne 8. 8. 2019, čj. 9 As 153/2019-73, bod 56, ze den 13. 9. 2023, čj. 8 As 82/2022-47, ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 11. 5. 2023, čj. 9 As 220/2022-33, bod 44).

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že rozhodnutí žalovaného není vnitřně rozporné v části věnující se tvrzení stěžovatelky, že postupovala v souladu s čl. III kupní smlouvy („*Kupující je oprávněn jednostranně stanovit termín zahájení dodávky Předmětu koupě, a to v souvislosti s interními termíny administrace dotace dle Operačního programu Životní prostředí*“). Závěry v bodě 37 rozsudku krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za zcela srozumitelné. Srozumitelně a dostatečně krajský soud odůvodnil i nepřípadnost poukazu stěžovatelky na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2022, sp. zn. 8 A 42/2020.

[17] Stěžovatelka dále poukazovala na vadný postup krajského soudu stran navrženého důkazu - zprávy o daňové kontrole. Zdůraznila, že důkazní návrh se nevztahoval pouze k námitce porušení zásady legitimního očekávání, resp. zásady *in dubio mitius*, jak mylně dovozuje krajský soud, nýbrž i k žalobní argumentaci, že stěžovatelka ZZVZ neporušila, pročež jí nebylo lze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. V tomto ohledu stěžovatelka zdůraznila, že navržení důkazu není omezeno žalobní lhůtou.

[18] Krajský soud se uvedeným důkazním návrhem zabýval v bodě 47. V něm uvedl: „*Námitky porušení legitimního očekávání a rozporu postupu žalovaného se zásadou in dubio mitius uplatnila žalobkyně poprvé až v doplnění žaloby doručeném soudu dne 21. 9. 2023. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. ale může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, jež v posuzované věci uplynula dne 25. 7. 2023. Jedná se tudíž o námitky nepřípustné. Na věci přitom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně neměla podle svého tvrzení zprávu o daňové kontrole HANÁ ENERGO dříve k dispozici. Již v podání ze dne 28. 8. 2022, jímž se vyjádřila k výsledkům kontrolního zjištění, totiž žalobkyně uvedla, že jí je znám skutkově shodný případ, v němž správce daně dospěl k odlišnému závěru ohledně změny lhůty k plnění, avšak že není oprávněna jej konkretizovat, protože nedisponuje souhlasem dotčeného subjektu. Tedy již v průběhu daňové kontroly měla žalobkyně přinejmenším povědomí o tom, že správce daně v obdobném případu postupoval rozdílně (byť její vyjádření spíše nasvědčuje tomu, že již v době správního řízení žalobkyně věděla, o jaký daňový subjekt se jedná). Tak či onak žalobkyni nic nebránilo namítat tuto skutečnost v daňovém řízení, i když neměla k dispozici žádné důkazy. Proto také měla stejně postupovat i v žalobě. Žalobkyně mohla tuto námitku uplatnit, byť i jen v obecné rovině, a později ji podložit důkazem. Rozhojnit žalobní argumentaci a navrhnout důkazy k žalobním námitkám uplatněným včas lze totiž i po uplynutí lhůty k podání žaloby. Jelikož tak žalobkyně nepostupovala, nemůže soud k námitce vůbec přihlédnout. Ze stejného důvodu soud neprovedl důkazy k této námitce navržené.*“

[19] S ohledem na obsah soudního spisu přisvědčuje Nejvyšší správní soud krajskému soudu v tom, že pokud se jedná o námitky porušení zásady legitimního očekávání a zásady *in dubio mitius*, ty byly uplatněny po lhůtě pro podání žaloby.

[20] Z § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. plyne, že *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, a rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2007, čj. 4 Azs 176/2006-84, ze dne 18. 11. 2020, čj. 1 Azs 138/2020-33, či usnesení NSS ze dne 26. 2. 2025, čj. 1 Azs 191/2024-88, atp.). „*Žalobu lze rozšířit o nový žalobní bod jen ve lhůtě pro podání žaloby. Je-li nový žalobní bod vznesen až po uplynutí této lhůty, soud k němu nepřihlíží*

(neprovádí k němu dokazování) a pouze v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé uvede důvody, pro které k takovému žalobnímu bodu nepřihlédl.“ (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář.* § 71. Wolters Kluwer, Praha, 2019).

[21] Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 25. 5. 2023. Lhůta pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) proto uplynula dne 25. 7. 2023. Žalobu stěžovatelka sice v uvedené lhůtě podala (žalobu doručila soudu datovou schránkou dne 24. 7. 2023), shora uvedené žalobní námitky však její součástí nebyly.

[22] Nejvyšší správní soud nicméně nesouhlasí s krajským soudem, že předmětný důkazní návrh se vztahoval toliko k (opožděně) uplatněným námitkám porušení zásady legitimního očekávání a zásady *in dubiu mitius*. Podle názoru kasačního soudu se totiž předmětný důkazní návrh vztahoval i k námitce o neporušení rozpočtové kázně, což vyplývá jak z doplnění žaloby ze dne 21. 9. 2023, ve kterém stěžovatelka uvedla, že důkazní návrh uplatňuje i „*na podporu své argumentace, že nedošlo k porušení rozpočtové kázně*“, tak i z doplnění žaloby ze dne 6. 12. 2023, ve kterém stěžovatelka uvedla, že „*zpráva o daňové kontrole č. j. 1306937/20/3100-31472-807680 je především důkazem, že v případě žalobce nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Takto žalobce plausibilně argumentuje již v rámci žalobních bodů. Nejedná se tak o opožděně uplatněnou námitku*.“

[23] Z citovaných částí je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že navrženým důkazním návrhem se stěžovatelka snažila prokázat i to, že jejím postupem nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Tuto argumentaci přitom vznesla již ve včas podané žalobě. V té namítala, že jí vytýkané jednání nepředstavuje porušení ZZVZ, resp. rozpočtové kázně. Kupní smlouva, kterou uzavřela s vybraným dodavatelem, jí umožňovala modifikovat otázku doby plnění smlouvy. Dodatek č. 1 ke kupní smlouvě byl (je) odrazem tohoto pravidla; její postup tak nebylo lze považovat za netransparentní, diskriminační, porušující zásadu rovného zacházení či jinak protiprávní.

[24] Z uvedeného vyplývá, že zprávou o daňové kontrole stěžovatelka hodlala prokázat nikoliv toliko porušení zásady legitimního očekávání a zásady *in dubio mitius*, nýbrž i žalobní tvrzení, že neporušila ZZVZ, a tedy i rozpočtovou kázeň. Jinými slovy, smyslem stěžovatelkou vzneseného důkazního návrhu nebylo toliko prokázání porušení výše označených zásad, nýbrž rovněž prokázání toho, že v daném případě stěžovatelka rozpočtovou kázeň neporušila. Jak již soud uvedl výše, toto tvrzení bylo obsaženo ve včas podané žalobě. Po jejím uplynutí byl učiněn pouze předmětný důkazní návrh. Soudní řád správní přitom neobsahuje zákonnou lhůtu pro navrhování důkazů; návrh na provedení důkazu lze uplatnit i po lhůtě k podání žaloby (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2007 čj. 4 Azs 176/2006-84, či Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář.* § 77. Wolters Kluwer, Praha, 2019). Uvedeným postupem se tak krajský soud dopustil vady s vlivem na zákonnost rozsudku, která má za následek nutnost jeho zrušení (nález ÚS ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, či rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89).

[25] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem vysloveným zdejším soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s).

[26] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud také o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se s ohledem na důvod zrušení napadeného rozsudku nezabýval navazující stížní argumentací, neboť to by – za uvedeného procesního stavu – bylo předčasné a způsobilé zkrátit účastníky řízení na jejich právech (nálezy ÚS ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 18/04, a ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, či rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2007, čj. 7 Afs 103/2007-77, podle něhož „*správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Nejvyššímu správnímu soudu totiž nepřísluší v rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele předjímat právní závěry krajského soudu. Takovýto postup by byl nutně vadou řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tímto postupem by de facto stěžovateli uzavřel cestu k přezkoumání ‚nově vysloveného' právního názoru prostřednictvím kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud by tak nepřípustně zasáhl i do ústavně zaručeného práva stěžovatele na spravedlivý proces.*“).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. ledna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu